

Arrest

nr. 271 818 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2 A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juni 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Belgische schoonbroer E.O.O., die gebruik zou hebben gemaakt van zijn recht op vrij verkeer.

Op 9 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest met nummer 251 541 van 24 maart 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 21 april 2021 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van zijn Belgische schoonbroer E.O.O.

Op 19 oktober 2021 beslist de gemachtigde ook inzake deze tweede aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden akte, die aan de verzoeker op 23 november 2021 ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.04.2021 werd ingediend door:

Naam: E. O. (...)

Voornaam: O. (...)

Geboortedatum: (...).1997

Geboorteplaats: T. (...)

Nationaliteit: Marokko

R.R.: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde E. A. (...), van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Er werd reeds eerder een aanvraag gezinshereinging ingediend namelijk op

De referentiepersoon doet opnieuw beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat ‘iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld’.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat: ‘Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of

bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en Iida, punt 70).'

Ter staving van het aangehaalde recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie van de referentiepersoon werden dezelfde documenten voorgelegd:

- afschrift uit de basisregistratie personen (Landgraaf) dd. 15.05.2020 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij werd ingeschreven op 26.09.2018; er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon zijn vertrek meldde op 22.09.2018, maar zich pas later, op 23.03.2019, officieel liet uitschrijven uit België. Dit attest maakt geen melding van betrokkene.

- Attestation d'Immatriculation op naam van O. E. O. (...) xxx (demeurent à (...) Nederland) dd 23.12.2019

Uit bovenvermeld arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Nederland gedomicilieerd was op basis van een effectief verblijfsrecht.

Er dient echter tevens aangetoond te worden dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- lidmaatschapsovereenkomst Basic-Fit dd. 23.12.2019 op naam van betrokkene; bijbehorend betaalbewijs - OV-chipkaart op naam van betrokkene (afgeleverd op 27.03.2020)
- 'attestation d'immatriculation' (Consulaat Generaal Marokko) dd. 02.06.2020 op naam van betrokkene;
- Bewijs van storting via Western Union;
- Formulier voor ontvangst van storting via Moneygram.
- Kasticketjes (Aldi, Zeeman,...)

De lidmaatschapsovereenkomst tussen betrokkene en Basic Fit (met bijhorende betaalbewijzen), de documenten van Western Union en Moneygram, bewijzen enkel dat betrokkene bij de vermelde bedrijven gekend was op het adres waarop de referentiepersoon enige tijd gedomicilieerd was. Op het document van Western Union staat er zelfs geen adres bij de naam en voornaam van betrokkene. Het document van Moneygram maakt weliswaar melding van hetzelfde adres als waar de referentiepersoon gedomicilieerd was, maar het mobiele telefoonnummer dat betrokkene er opgaf, bevat landcode +32, in casu deze van België. De kasticketjes bevatten geen gegevens over de identiteit van de koper, het is niet duidelijk wat betrokkene hiermee wenste aan te tonen.

Er werden bijgevolg geen objectieve verifieerbare documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene effectief op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was (en zo ja sedert wanneer), en dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een effectief gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres in het kader van vb. een visum kort verblijf niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

De referentiepersoon toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon (en zijn gezin) in België gevestigd is (zijn) en de Belgische nationaliteit verwierf, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het kader van zijn verzoekschrift geeft de verzoeker in eerste instantie een theoretische uiteenzetting, waarna hij voorstelt om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Vervolgens voert de verzoeker in een eerste middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, van het "*principe de collaboration procédurale*", van de artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 5 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn). Tevens maakt de verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout.

In een tweede middel beroept de verzoeker zich op een schending van het proportionaliteitsbeginsel, van het "*principe de collaboration procédurale*", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De verzoeker maakt ook wederom gewag van een manifeste appreciatiefout.

Uit een lezing van de uiteenzettingen van de beide in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, blijkt dat het eerste middel gericht is tegen de in de bestreden akte vervatte beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, terwijl het tweede middel gericht is tegen de tevens in deze akte vervatte beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De middelen worden dan ook dienovereenkomstig beoordeeld.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"6.1. A titre liminaire : Cadre législatif

13. La Directive 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial a instauré un cadre législatif afin d'harmoniser les demandes de regroupement familial.

14. Le deuxième considérant de cette Directive établit tout d'abord que :

« Les mesures concernant le regroupement familial devraient être adoptées en conformité avec l'obligation de protection de la famille et de respect de la vie familiale qui est consacrée dans de nombreux instruments du droit international. La présente directive respecte les droits fondamentaux et observe les principes qui sont reconnus notamment par l'article 8 de la convention européenne pour la protection des droits humains et des libertés fondamentales et par la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ».

15. Le sixième considérant souligne qu':

« Afin d'assurer la protection de la famille ainsi que le maintien ou la création de la vie familiale, il importe de fixer, selon des critères communs, les conditions matérielles pour l'exercice du droit au regroupement familial. »

16. L'article 5 prescrit que :

« 1. Les États membres déterminent si, aux fins de l'exercice du droit au regroupement familial, une demande d'entrée et de séjour doit être introduite auprès des autorités compétentes de l'État membre concerné soit par le regroupant, soit par les membres de la famille. 2. La demande est accompagnée de pièces justificatives prouvant les liens familiaux et le respect des conditions prévues aux articles 4 et 6 et, le cas échéant, aux articles 7 et 8, ainsi que de copies certifiées conformes des documents de voyage des membres de la famille.

Le cas échéant, pour obtenir la preuve de l'existence de liens familiaux, les États membres peuvent procéder à des entretiens avec le regroupant et les membres de sa famille et à toute enquête jugée nécessaire.

(...)

La décision de rejet de la demande est dûment motivée. (...) » (soulignage rajouté).

17. Enfin, l'article 17 prévoit que

« Les États membres prennent dûment en considération la nature et la solidité des liens familiaux de la personne et sa durée de résidence dans l'État membre, ainsi que l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine, dans les cas de rejet d'une demande, de retrait ou de non-renouvellement du titre de séjour, ainsi qu'en cas d'adoption d'une mesure d'éloignement du regroupant ou des membres de sa famille. »

18. La Directive 2004/38/CE instaure un régime européen du traitement des demandes de regroupement familial, qui a entraîné de nombreuses modifications de la législation belge.

19. Le septième considérant de cette Directive indique que *« La nature des formalités liées à la libre circulation des citoyens de l'Union sur le territoire des États membres devrait être clairement définie, sans préjudice des dispositions applicables aux contrôles aux frontières nationales ».*

20. Le quatorzième considérant insiste sur ce point : *« Les justificatifs requis par les autorités compétentes pour la délivrance d'une attestation d'enregistrement ou d'une carte de séjour devraient être précisés de manière exhaustive, afin d'éviter que des pratiques administratives ou des interprétations divergentes ne constituent un obstacle disproportionné à l'exercice du droit de séjour des citoyens de l'Union et des membres de leur famille ».*

21. En outre, le quatorzième considérant rappelle que *« La présente directive respecte les droits et libertés fondamentaux et observe les principes qui sont reconnus notamment par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ».*

22. L'article 3 de la Directive précise en son deuxième paragraphe que :

« Sans préjudice d'un droit personnel à la libre circulation et au séjour de l'intéressé, l'État membre d'accueil favorise, conformément à sa législation nationale, l'entrée et le séjour des personnes suivantes:

a) tout autre membre de la famille, quelle que soit sa nationalité, qui n'est pas couvert par la définition figurant à l'article 2, point 2), si, dans le pays de provenance, il est à charge ou fait partie du ménage du citoyen de l'Union bénéficiaire du droit de séjour à titre principal, ou lorsque, pour des raisons de santé graves, le citoyen de l'Union doit impérativement et personnellement s'occuper du membre de la famille concerné;

b) le partenaire avec lequel le citoyen de l'Union a une relation durable, dûment attestée.

L'État membre d'accueil entreprend un examen approfondi de la situation personnelle et motive tout refus d'entrée ou de séjour visant ces personnes. » (soulignage rajouté)

L'article 10 précise que

« §2 Pour la délivrance de la carte de séjour, les États membres demandent la présentation des documents suivants:

e) dans les cas visés à l'article 3, paragraphe 2, point a), un document délivré par l'autorité compétente du pays d'origine ou de provenance attestant qu'ils sont à la charge du citoyen de l'Union ou font partie de son ménage, ou une preuve de l'existence de raisons de santé graves qui exigent que le citoyen de l'Union s'occupe personnellement du membre de la famille concerné; (...) »

23. Les articles 47/1 alinéa 1 2° et 47/3 §2 de la loi du 15 décembre 1980 constituent la transposition du contenu de ces deux derniers articles dans le droit belge.

24. L'article 47/1 alinéa 1 2° dispose que :

« Sont considérés comme autres membres de la famille d'un citoyen de l'Union : (...)

2° les membres de la famille, non visés à l'article 40bis, § 2, qui, dans le pays de provenance, sont à charge ou font partie du ménage du citoyen de l'Union; (...) ».

25. Quant à lui, l'article 47/3 §2 prévoit que :

« Les autres membres de la famille visés à l'article 47/1, 2°, doivent apporter la preuve qu'ils sont à charge du citoyen de l'Union qu'ils veulent accompagner ou rejoindre ou qu'ils font partie de son ménage.

Les documents attestant que l'autre membre de famille est à charge ou fait partie du ménage du citoyen de l'Union doit émaner des autorités compétentes du pays d'origine ou de provenance. A défaut, le fait d'être à charge ou de faire partie du ménage du citoyen de l'Union peut être prouvé par tout moyen approprié. »

26. A la lecture des travaux parlementaires, ayant introduits ces règles dans la loi du 15 décembre 1980, on comprend qu'on a voulu favoriser l'entrée et le séjour des membres des membres de la famille, non visés par l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980, qui, dans le pays de provenance, sont à charge ou font partie du ménage du citoyen de l'Union (articles 23 et 24).

27. Les travaux parlementaires précisent que la Cour de Justice de l'Union européenne, dans son arrêt "Rahman" du 5 septembre 2012, a dit pour droit que:

« (...) le législateur de l'Union a établi une distinction entre les membres de la famille du citoyen de l'Union définis à l'article 2, point 2, de la directive 2004/38, qui bénéficient, dans les conditions énoncées dans cette directive, d'un droit d'entrée et de séjour dans l'État membre d'accueil dudit citoyen, et les autres membres de la famille visés à l'article 3, paragraphe 2, premier alinéa, sous a) de la même directive, dont l'entrée et le séjour doivent uniquement être favorisés par cet État membre.

(...) il ressort de l'indicatif présent "favorise" audit article 3, paragraphe 2, que cette disposition fait peser sur les États membres une obligation d'octroyer un certain avantage, par rapport aux demandes d'entrée et de séjour d'autres ressortissants d'État tiers, aux demandes introduites par des personnes qui présentent un lien de dépendance particulière vis-à-vis d'un citoyen de l'Union. (...) »“.

28. L'article 26 du projet de loi, relatif à l'article 47/3 précité, précise que

« En ce qui concerne le caractère à charge, la Cour de Justice de l'Union européenne a développé une jurisprudence constante: "La qualité de membre de la famille à charge, (...) résulte d'une situation de fait — soutien assuré par le travailleur — sans qu'il soit nécessaire de déterminer les raisons du recours à ce soutien." (Arrêt "Lebon" du 18 juin 1987). "(...) on entend par "être à leur charge" le fait pour le membre de la famille d'un ressortissant communautaire établi dans un autre État membre au sens de l'article 43 CE, de nécessiter le soutien matériel de ce ressortissant ou de son conjoint afin de subvenir à ses besoins essentiels dans l'État d'origine ou de provenance de ce membre de la famille au moment où il demande de rejoindre ledit ressortissant. (...) la preuve de la nécessité d'un soutien matériel peut

être faite par tout moyen approprié, alors que le seul engagement de prendre en charge ce même membre de la famille, émanant du ressortissant communautaire ou de son conjoint, peut ne pas être regardé comme établissant l'existence d'une situation de dépendance réelle de celui-ci." (Arrêt "Jia" du 9 janvier 2007). En outre, les documents attestant du caractère à charge ou du fait de faire partie du ménage doivent conformément au prescrit de la directive 2004/38/CE émaner des autorités compétentes du pays d'origine ou de provenance. Toutefois, si les autorités du pays d'origine ou de résidence ne délivrent pas de tels documents, l'étranger peut apporter la preuve du caractère à charge ou du fait de faire partie du ménage par tout moyen approprié.

29. La législation belge n'est donc pas suffisamment complète, en ce qu'elle n'indique pas ce que représente être une personne à charge, ce qui constitue une vie familiale et un ménage au sens de cette loi, ou encore quels documents doivent être produits par tout demandeur pour le prouver - que ce soit ceux qui émanent des autorités compétentes du pays d'origine ou de provenance, ou encore « tout moyen approprié ».

30. Ceci en défaut des règles législatives présentées ci-dessus, en particulier la Directive 2004/38/CE et son considérant n°14. Les pièces justificatives ne sont pas précisées de manière exhaustive, ce qui entraîne le risque que des pratiques administratives ou des interprétations divergentes constituent un obstacle disproportionné à l'exercice du droit de séjour des citoyens de l'Union et des membres de leur famille.

31. A la lecture de la jurisprudence belge, on ne peut que constater cette divergence. Pour illustration, dans un arrêt de Votre Conseil, la production de factures desquelles apparaissent clairement le nom de la partie requérante et la confirmation que l'achat est fait en sa faveur, qui indiquent l'adresse du regroupant, n'est pas suffisante pour démontrer que le demandeur est à charge du regroupant.

32. Dans le cas d'espèce, il est reproché à la partie requérante d'avoir un numéro de téléphone belge sur les factures qui lui sont adressées et qui sont délivrées à l'adresse du regroupant. Il apparaît donc que sur base d'un document semblable, la raison du refus de prise en considération est différente, sans que le demandeur ne puisse le prévoir préalablement à sa demande.

33. C'est ce qui ressort de la jurisprudence de Votre Conseil. Ces divergences sont toutefois inévitables, vu le manque de cadre légal et de critères clairs pourtant imposé par la législation européenne.

34. Il est donc manifeste que de nombreuses différences d'interprétation sont à l'origine d'un traitement différencié des demandeurs de séjour qui se fondent sur l'article 47/1 alinéa 1er 2° de la Loi de 1980.

35. Par conséquent, il y a lieu de poser la question préjudicielle suivante à la Cour de Justice de l'Union européenne, conformément à l'article 267 de la Cour de Justice de l'Union européenne, afin qu'elle statue sur l'interprétation des traités, à savoir en l'espèce la conformité de la loi belge du 15 décembre 1980 avec la Directive 2004/38/CE et la Directive 2003/86/CE :

« La législation belge, et plus particulièrement le chapitre Ibis et les articles 47/1 à 47/4 de la loi du 15 décembre 1980, ne définissant pas ce qui peut constituer la preuve qu'une personne est à charge d'un citoyen de l'Union qu'il veut accompagner ou rejoindre ou qu'il fait partie de son ménage, et que par conséquent les Tribunaux et Cours belges ont une marge d'appréciation disproportionnée dans ce cadre, le risque d'entraîner des pratiques administratives ou des interprétations divergentes démontré constitue-t-il un obstacle disproportionné à l'exercice du droit de séjour des citoyens de l'Union et des membres de leur famille, et n'est-il pas constitutif d'une violation de la Directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres et la Directive 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial, qui établissent que les justificatifs requis par les autorités compétentes pour la délivrance d'une attestation d'enregistrement ou d'une carte de séjour devraient être précisés de manière exhaustive ? »

36. Il y a lieu de renvoyer la cause au rôle du conseil en l'attente de la réponse de la Cour."

6.2.1. En ce qui concerne la motivation de la décision entreprise

37. Il ne peut être raisonnablement contesté que la régularité de la motivation de la décision entreprise constitue un élément essentiel de sa légalité.

38. L'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée dispose que :

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

39. Il y a lieu d'entendre par motivation adéquate, toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée . Pour être adéquate, la motivation de l'acte doit être suffisante, claire, précise et concrète . L'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision .

40. Il est de jurisprudence constante que *« si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé »* .

41. Et encore que :

« l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ».

42. Il est par ailleurs constant que *« pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier; que cette obligation découle du principe de prudence, appelé aussi "devoir de minutie" »* .

43. De même, le contrôle de la légalité d'un acte administratif implique notamment la *« vérification de la réalité et de l'exactitude des faits invoqués par l'autorité administrative, le juge examinant si la décision s'appuie sur une motivation que n'entache aucune erreur manifeste d'appréciation ou de fait »*n (et si l'autorité administrative *« a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis »* .

44. Il s'agit également de vérifier si elle *« n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation »* .

45. En l'espèce, la décision entreprise considère qu'aucun document produit par la partie requérante démontre que cette dernière était domiciliée à la même adresse que le regroupant aux Pays-Bas, et qu'ils y ont poursuivi une véritable vie familiale. La partie adverse se limite à rejeter tous les documents, notamment les documents *« Western Union »* et *« Moneygram »* qui prouvent que l'intéressé était connu des sociétés mentionnées à l'adresse où le regroupant était domiciliée pendant un certain temps, et le document Moneygram qui mentionne vis-à-vis de la partie requérante la même adresse que celle où le regroupant était domicilié. La partie adverse précise que certains des documents produits ne contiennent aucune information sur l'identité de l'acheteur et qu'ils ne savent pas ce que l'intéressé *« a voulu montrer par-là »*.

46. Par conséquent, outre le fait que la partie adverse n'a pas pris en compte tous les éléments du dossier et qu'elle n'a pas procédé à une recherche minutieuse des faits - se limitant à rejeter en bloc ce qui lui est produit -, elle aurait tout du moins dû récolter les renseignements nécessaires à la prise de sa décision. Ce qu'elle est en défaut d'avoir fait ; à tout le moins, cela n'est nullement démontré dans la décision entreprise.

47. Votre Conseil a encore récemment considéré, dans une affaire semblable dans laquelle la partie requérante avait produit des factures qui lui étaient adressés mentionnant la même adresse que le regroupant, qu'

« Il appartenait en conséquence à la partie défenderesse d'exposer les raisons pour lesquelles elle estimait que ces documents ne permettent pas d'établir le lien de dépendance requis par l'article 47/1 de la loi du 15 décembre 1980. Affirmer sans autres explications qu'ils sont insuffisants à établir ledit lien

ne peut être considéré, au vu de la teneur de ces documents, comme une motivation adéquate, ou à tout le moins suffisante » (soulignage rajouté).

48. Au surplus, l'article 5§1 de la Directive 2003/86/CE indiquait que pour obtenir la preuve de l'existence de lieux familiaux, « les États membres peuvent procéder à des entretiens avec le regroupant et les membres de sa famille et à toute enquête jugée nécessaire ». A nouveau, la partie adverse s'est abstenue de le faire. La partie défenderesse aurait dû lui demander des informations complémentaires afin d'éclaircir la situation, d'autant plus qu'aucune remarque n'avait été faite lors de l'introduction de la demande.

49. La partie adverse n'a donc par ailleurs pas respecté le dernier alinéa de l'article 3 de Directive 2004/38/CE, puisqu'il n'est en rien démontré qu'elle a entrepris un examen approfondi de la situation personnelle de la partie requérante.

50. Eu égard à tout ce qui précède, la décision n'est pas dûment motivée, et ce notamment en contrariété avec les règles précitées, en particulier l'article 3 dernier alinéa de la Directive 2004/38/CE et le § 4 alinéa 3 de l'article 5 de la Directive 2003/86/CE qui dispose que « La décision de rejet de la demande est dûment motivée. (...) ».

51. En résumé, pour l'ensemble de ces motifs, la décision attaquée est incorrectement motivée et truffée d'erreurs de faits et de droits, dès lors que la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation en se bornant à considérer que la partie requérante ne remplissait pas les conditions légales du droit de séjour revendiqué. Les motifs soutenant la décision étant viciés par une erreur de motivation, la motivation ne saurait être suffisante au sens de l'article 2 et 3 de la loi sur la motivation formelle et 62 de la Loi et il y a dès lors lieu d'annuler la décision attaquée.

6.2.2. En ce qui concerne le respect de l'article 47/3 §2 de la loi du 15 décembre 1980 dans le cas d'espèce

52. Aux termes de l'article 47/3 §2 de la loi de 1980 précité, les autres membres de la famille doivent démontrer « qu'ils sont à charge du citoyen de l'Union qu'ils veulent accompagner ou rejoindre ou qu'ils font partie de son ménage. [...] ».

53. La condition de la charge doit être interprétée à la lumière de la Jurisprudence de la Cour de Justice dans l'affaire Yunying Jia contre Migrationsverket du 9 janvier 2007 , c'est-à-dire de manière individualisée et in concreto. Cet arrêt indique que :

« La Cour a également jugé que la qualité de membre de la famille à charge ne suppose pas un droit à des aliments, sous peine de faire dépendre ladite qualité des législations nationales qui varient d'un État à l'autre (arrêt Lebon, précité, point 21). Selon la Cour, il n'est pas nécessaire de déterminer les raisons du recours à ce soutien et de se demander si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses besoins par l'exercice d'une activité rémunérée. Cette interprétation est exigée en particulier par le principe selon lequel les dispositions qui consacrent la libre circulation des travailleurs, partie des fondements de la Communauté, doivent être interprétées largement (arrêt Lebon, précité, points 22 et 23).

Afin de déterminer si les ascendants du conjoint d'un ressortissant communautaire sont à la charge de celui-ci, l'État membre d'accueil doit apprécier si, eu égard à leurs conditions économiques et sociales, ceux-ci ne sont pas en mesure de subvenir à leurs besoins essentiels. La nécessité du soutien matériel doit exister dans l'État d'origine ou de provenance de ces ascendants au moment où ils demandent à rejoindre ledit ressortissant communautaire. ».

54. Votre Conseil le précise également, lorsqu'il souligne que :

« En outre, en ce qui concerne l'interprétation de la notion de personne « à charge », il apparaît des arrêts Yun Ying Jia et Flora May Reyes que la qualité de membre de la famille « à charge » résulte d'une situation de fait caractérisée par la circonstance que le membre de la famille nécessite le soutien matériel du citoyen de l'Union qui a exercé sa liberté de circulation parce qu'il ne peut pas subvenir à ses propres besoins essentiels ».

55. Votre Conseil a par ailleurs eu déjà l'occasion de se pencher sur la preuve de la charge, lorsqu'il cite notamment l'arrêt Yunying dans lequel on établit que :

« l'on entend par « [être] à [leur] charge » le fait pour le membre de la famille d'un ressortissant communautaire établi dans un autre Etat membre au sens de l'article 43 CE, de nécessiter le soutien matériel de ce ressortissant ou de son conjoint afin de subvenir à ses besoins essentiels dans l'Etat d'origine ou de provenance de ce membre de la famille au moment où il demande à rejoindre ledit ressortissant. »

56. Selon la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union Européenne, la qualité de membre de la famille à charge ne présuppose pas un droit à des aliments et il n'est pas nécessaire de déterminer les raisons du recours à ce soutien ni de se demander si les membres de la famille concernés seraient, théoriquement, en mesure de subvenir à leurs besoins, par exemple par l'exercice d'une activité rémunérée .

57. L'existence, ou l'absence, d'une « vie familiale » est avant tout une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits . En l'absence de reconnaissance juridique de l'existence d'une vie familiale, la Cour examinera donc les liens familiaux de facto, tels que la cohabitation des personnes concernées , ou la durée de la relation.

58. En l'espèce, cette vie familiale était bien prouvée par les éléments produits par la partie requérante dans sa demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 47/1 alinéa 1er 2° de la Loi de 1980.

59. La Cour de justice a notamment eu l'occasion de rappeler, comme indiqué supra, que l'objectif des Directives précitées est de favoriser le regroupement familial, de sorte que les exceptions doivent être entendues de manière stricte , tandis que les dispositions relatives à la libre circulation doivent être interprétées largement.

60. En l'espèce, la partie adverse a examiné l'élément de « vie familiale » de manière extrêmement restrictive.

61. Par ailleurs, si le législateur avait souhaité que les pièces justificatives visées à l'article 47/3 §2 de la loi soient d'une certaine force probante, cette précision aurait dû être insérée dans le texte législatif.

62. En outre, à la lecture de la loi telle que rédigée actuellement, celle-ci devrait être interprétée en faveur du requérant, en raison du fait que la Directive 2004/38/CE cherche à favoriser le séjour pour les personnes ayant la même qualité que la partie requérante.

63. Pourtant, la partie adverse réalise une interprétation trop restrictive de la vie familiale. Elle viole donc les articles 47/1 alinéa 1er 2° et l'article 47/3 §2 de la Loi en ce qu'elle n'a pas appliqué correctement ces dispositions, les appliquant strictement alors qu'elle aurait dû le faire largement et en faveur de la partie requérante.

64. La vie familiale est bien démontrée en l'espèce, il y a lieu d'annuler la décision entreprise qui considère à tort le contraire.

6.2.3. Vie privée et familiale - Article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme

65. L'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne prévoit que :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications ».

66. L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

67. En l'espèce, l'existence de la vie familiale est démontrée par les éléments produits par la partie requérante lors de l'introduction de sa demande de regroupement familial. Il vivait et vit toujours effectivement avec son beau-frère, qui l'entretient par ailleurs vu sa situation financière.

68. La nature de cette relation est donc démontrée, et l'intensité est celle qui est attendue dans le cadre d'une véritable vie familiale, le regroupant et la partie requérante vivant ensemble depuis une longue période. Partant, cette relation justifie la protection de l'article 8 de la CEDH.

69. En l'espèce, la partie adverse omet de tenir compte dans sa décision des éléments relatifs à la vie familiale de la partie requérante énoncés dans la demande d'autorisation de séjour introduite par la partie requérante sur le pied de l'article 47/1 alinéa 1er 2° de la Loi. En effet, aucune référence n'est faite dans la décision attaquée quant à son respect de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

70. La décision est donc lacunaire en fait sur tous les éléments connus de la partie adverse susceptibles de contribuer à une violation sa vie privée et familiale, au sens de l'article 8 de la CEDH. Elle se contente de constater le non-respect des conditions légales prévues à l'article 47/1 alinéa 1er 2° de la Loi sans effectuer la moindre balance des intérêts in concreto ou expliquer pourquoi en l'espèce l'article 8 de la CEDH ne prime pas ou ne trouverait pas à s'appliquer.

71. La décision ne respecte dès lors pas à ce titre, à nouveau, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que les principes généraux du droit administratif, qui lui imposent de prendre en considération tous les éléments pertinents du dossier administratif, de motiver les décisions en fait de manière précise et adéquate, sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation, de manière prudente en récoltant toutes les informations nécessaires pour prendre la décision, de manière individualisée.

72. Pourtant, le 2ème considérant de la Directive 2003/86 précité précisait bien que les « mesures concernant le regroupement familial devraient être adoptées en conformité avec l'obligation de protection de la famille et de respect de la vie familiale », et que « La présente directive respecte les droits fondamentaux et observe les principes qui sont reconnus notamment par l'article 8 de la convention européenne pour la protection des droits humains et des libertés fondamentales et par la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne » ; l'article 17 de cette même Directive impose aux Etats de prendre dûment en considération la nature et la solidité des lieux familiaux.

73. Au même titre, le 31e Considérant de la Directive 2004/38/CE précité indique également que la Directive « respecte les droits et libertés fondamentaux et observe les principes qui sont reconnus notamment par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ».

74. Il est par conséquent incompréhensible que la partie adverse ne prenne pas le même soin d'analyser la situation de la partie requérante par rapport au risque de violation de l'article 8 de la CEDH. En effet, l'établissement du centre principal des intérêts de la partie requérante en Belgique s'est réalisé au cours de cette dernière année de séjour de la partie requérante sur le territoire, de sorte que l'existence d'une vie privée, familiale et sociale ne peut être ignorée par la partie adverse.

75. De surcroît, la partie requérante a fait valoir les liens socio-professionnels qui participent à son équilibre de vie. Les différents rapports sociaux attestent de l'existence d'une vie privée et sociale en Belgique.

76. Le respect de cette vie privée, familiale et sociale doit être analysée au regard de l'article 8 de la CEDH qui protège le droit à l'épanouissement personnel et celui de nouer et de développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur et dont les ingérences doivent être justifiées par rapport à un des objectifs limitativement énuméré à l'article 8 §2 de la même disposition et être strictement nécessaire dans une société démocratique.

77. De surcroît, dès lors que l'arrêt *Emre c. Suisse* du 22 août 2008 estimait en effet que « plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine » (§69), la partie adverse se devait d'évaluer le principe de proportionnalité au regard des éléments du dossier administratif, à savoir la faiblesse des liens du requérant avec son pays d'origine et la solidité de ses liens avec la Belgique, et devait dès lors évaluer si un retour - même temporaire - dans ces conditions serait rendu « plus difficile ».

78. La partie adverse adopte une décision motivée de manière erronée en droit sur l'article 8 de la CEDH et viole par conséquent cette disposition, ainsi que son obligation de motiver sa décision de manière précise en fait et en droit.

79. De plus, la partie adverse admet l'existence d'une vie privée et familiale de la partie requérante de sorte qu'elle devait examiner de manière rigoureuse l'existence d'obligations positives de la maintenir en Belgique.

80. En effet, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales impose à la partie adverse « de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ».

81. La jurisprudence de Votre Conseil l'indiquait encore récemment :

« S'il s'agit d'une première admission, comme en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, *Rees/Royaume-Uni*, § 37). »

82. L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme exige, dans le cadre d'une ingérence dans la vie privée et familiale, qu'elle soit justifiée par un ou plusieurs des buts légitimes visés au §2 de cet article et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique.

83. Il incombe à la partie adverse, dans le cadre d'une ingérence dans la vie privée et familiale, de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. A défaut, la décision viole l'article 8 de la CEDH.

84. A tout le moins, dans le cadre d'une première admission, et même à défaut d'ingérence, il convient d'examiner si la partie adverse, au terme d'une balance des intérêts en présence, est tenue à une obligation positive permettre de maintenir et développer la vie privée et/ou familiale

85. Force est de constater que les éléments de fait présentés par la partie requérante ne sont pas examinés et que l'analyse en droit est absente.

86. Pourtant, on peut rappeler que l'article 8 de la CEDH prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029).

87. Le refus d'une autorisation de séjour pour la partie requérante entraîne un obstacle au développement et à la poursuite de sa vie familiale normale et effective. En effet, il se retrouvera sans moyens dans son pays d'origine en cas d'expulsion, et ne pourra plus entretenir de facto les liens familiaux et privés qu'il a créés et maintenus avec les personnes avec qu'il y vit, à savoir son beau-frère et sa sœur.

88. L'obstacle est donc bien invoqué en l'espèce.

89. En omettant d'apprécier l'existence d'une vie privée et sociale de la partie requérante en Belgique en fonction des circonstances dont elle avait connaissance, la partie adverse méconnaît l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'article 8 de la CEDH et le principe de proportionnalité, et motive de manière imprécise sa décision en droit et en fait.

90. Le moyen est fondé en fait et en droit, et justifie l'annulation de la décision entreprise."

2.1.2. Beoordeling eerste middel

2.1.2.1. De verzoeker voert in de aanhef onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 3 van het EVRM door de bestreden akte geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.1.2.2. De verzoeker voert de schending aan van de artikelen 5 en 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dit terwijl hij een aanvraag indiende in functie van zijn schoonbroer, die de Belgische nationaliteit heeft en waarvan de verzoeker voorhoudt dat deze gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer.

Los van de vraag of de voormelde bepalingen reeds afdoende werden omgezet naar Belgisch recht, dient te worden opgemerkt dat de Gezinsherenigingsrichtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging met verblijfsgerechtigde derdelanders. Te dezen diende de verzoeker bij de Belgische overheden een aanvraag in met het oog op de gezinshereniging met zijn schoonbroer, die de Belgische nationaliteit heeft en die volgens de verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer door voorafgaand aan de aanvraag in Nederland te verblijven. De referentiepersoon is derhalve een Belg, zodat de situatie van de verzoeker in geen geval onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn valt.

De aangevoerde schending van de artikelen 5 en 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn mist derhalve juridische grondslag.

2.1.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu blijkt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, aangeeft op grond waarvan deze beslissing genomen is. In de motieven wordt met name verwezen naar de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens op gewezen dat de referentiepersoon beroep doet op artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), op de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) of op het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. In de bestreden akte worden tevens de feitelijke gronden weergegeven als waarom de referentiepersoon niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden om beroep te kunnen doen op artikel 21 van het VWEU, de Burgerschapsrichtlijn en/of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Hiertoe verwijst de gemachtigde eerst naar welbepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat twee voorwaarden verbonden zijn aan het aan artikel 21 van het VWEU ontleende verblijfsrecht: enerzijds moet de referentiepersoon aantonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds moet worden bewezen dat de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met de verzoeker. De gemachtigde verduidelijkt dat aan deze cumulatieve voorwaarden niet is voldaan: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt wel dat de

referentiepersoon in Nederland gedomicilieerd was op basis van een effectief verblijfsrecht, doch er werden geen objectieve verifieerbare documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoeker effectief op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was (en zo ja sedert wanneer) zodat niet is aangetoond dat de verzoeker en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig.

Waar de verzoeker betoogt dat de voorgelegde documenten in hun geheel en niet op afzonderlijke wijze worden afgewezen, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht - voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 - niet vereist dat de overheid ertoe gehouden is om in een weigeringsbeslissing op elk aangevoerd argument of document afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). De motiveringsplicht reikt overigens niet zo ver dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen.

De verzoeker is erin geslaagd om de beoordeling in de bestreden beslissing inhoudelijk te betwisten, zodat hieruit reeds blijkt dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.1.2.4. Waar de verzoeker gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout en hij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM.

2.1.2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 21 april 2021 een aanvraag indiende voor een verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met zijn schoonbroer E.O.O. (dit is de referentiepersoon, die de Belgische nationaliteit bezit en die voorheen in Nederland heeft verbleven).

Het past vooreerst de positie van de verzoeker te bepalen in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. De Raad merkt hierbij op dat artikel 3, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn als volgt luidt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en dienst familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Daar waar artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn aangeeft dat deze richtlijn enkel van toepassing is ten aanzien van een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit - waarbij het derdelands familielid voor de toepassing van de bepalingen van deze richtlijn dus afhankelijk is van de toepassing hiervan op de referentiepersoon daar de richtlijn geen autonome rechten verleent aan derdelanders (zie HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Iida*, punt 66 en HvJ 8 mei 2013, C-87/12, *Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku*, punt 34) - dient te worden vastgesteld dat de referentiepersoon in het voorliggende geschil een Belgische onderdaan is die zich op het Belgische grondgebied bevindt. Aldus betreft de situatie van de referentiepersoon niet een bij artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene situatie.

Het Europees Hof van Justitie heeft in dit kader ook reeds klaar en duidelijk gesteld dat *“uit een letterlijke, een systematische en een teleologische uitlegging van richtlijn 2004/38/EG blijkt dat daarop geen afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie, in de lidstaat waarvan de burger de nationaliteit heeft, kan worden gefundeerd”* (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, punt 37).

Hieruit volgt dat de verzoeker zich niet kan baseren op artikel 40*bis* of artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet – dat een omzetting vormt van de Burgerschapsrichtlijn en dat richtlijnconform dient te worden geïnterpreteerd – om enig verblijfsrecht in zijn hoofde te kunnen doen vaststellen. Immers heeft het Europees Hof van Justitie duidelijk aangegeven dat voormelde richtlijn niet voor dergelijke doeleinden kan worden aangewend.

Hoewel de situatie van de verzoeker – waar hij gezinshereniging beoogt met een burger van de Unie, die verblijft in dezelfde lidstaat als deze waarvan hij de nationaliteit bezit – aldus niet onder het secundaire Europese recht kan ressorteren, werd in de bestreden bijlage 20 terecht getoetst of de verzoeker een afgeleid recht kon verwerven op basis van (artikel 20 en) artikel 21 van het VWEU. Als staatsburger van een lidstaat heeft de referentiepersoon immers de status van burger van de Unie volgens artikel 20, lid 1, van het VWEU, zodat hij zich, ook ten opzichte van de Belgische autoriteiten, kan beroepen op de bij die status horende rechten, met name op het recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten, zoals verleend door artikel 21 van het VWEU (zie o.m. HvJ 10 juli 2008, C-33/07, *Jipa*; HvJ 5 mei 2011, C-434-09, *McCarty*). Afgeleid uit deze bekommernis om het effectieve genot van de voornaamste rechten verbonden aan het burgerschap van de Unie te garanderen, kunnen aldus de artikelen 20 en 21 van het VWEU zich ertegen verzetten dat een familielid die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht wordt geweigerd door de lidstaat waarvan de referentiepersoon tevens de nationaliteit bezit. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, van zodra vaststaat dat de artikelen 20 en 21 van het VWEU de lidstaten ertoe nopen een afgeleid verblijfsrecht te voorzien voor een familielid van een burger van de Unie, waarbij deze laatste verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, de voorwaarden voor dergelijk afgeleid verblijfsrecht in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke de Burgerschapsrichtlijn verbindt aan de toekenning van een dergelijk verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit te vestigen. Wanneer aldus vaststaat dat een afgeleid verblijfsrecht zich in voormelde situatie opdringt, zullen de voorwaarden voor dit verblijfsrecht – hoewel dit recht zijn grondslag niet rechtstreeks vindt in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet – inhoudelijk op een minstens gelijkwaardige wijze moeten worden beoordeeld als deze voorzien in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande dient *in casu* aldus vooreerst te worden nagegaan of de verzoeker heeft aangetoond zich te bevinden in een situatie waarvan het Europees Hof van Justitie heeft aangegeven dat de artikelen 20 en 21 van het VWEU de Belgische overheid ertoe verplichten in een afgeleid verblijfsrecht voor de verzoeker te voorzien. In dit verband kan op pertinente wijze worden verwezen naar de arresten *O.B., Eind* en *Iida* van het Hof van Justitie (HvJ 11 december 2007, C-291/05, *Eind*; HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Iida*; HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*), waarin de kriteriën werden uiteengezet omtrent de situaties waarbinnen de voornaamste rechten verbonden aan het Europees burgerschap de lidstaten ertoe nopen een afgeleid verblijfsrecht te verschaffen aan derdelanders-familieleden van een burger van de Unie, die verbleven heeft in een andere lidstaat dan de zijne, doch thans opnieuw verblijft in dezelfde lidstaat als deze waarvan hij de nationaliteit bezit, zoals *in casu*.

In het arrest van het Hof van Justitie, O. en B., van 12 maart 2014 (C-456/12) stelt het Hof van Justitie onder meer het volgende vast:

“51. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, zal zich slechts voordoen wanneer het verblijf van de burger van de Unie in het gastland van dien aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land. Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.

53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.

Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).

55. A fortiori vereist de nuttige werking van artikel 21, lid 1, VWEU dat de burger van de Unie bij zijn terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit het gezinsleven kan voortzetten dat hij in het gastland leidde, indien deze burger en het betrokken familielid dat derdelander is, in dat gastland een duurzaam verblijfsrecht hebben verworven krachtens artikel 16, lid 1 respectievelijk lid 2, van richtlijn 2004/38.

56. Het is dus het daadwerkelijke verblijf van de burger van de Unie en het familielid dat derdelander is, in het gastland, krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden genoemd in lid 1 respectievelijk lid 2 van artikel 7 of van artikel 16 van richtlijn 2004/38, dat bij terugkeer van deze burger van de Unie in de lidstaat van zijn nationaliteit aan de derdelander met wie die burger van de Unie een gezinsleven in het gastland heeft geleid, een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, VWEU doet ontstaan.

(...)

61. Gelet op het voorgaande dient op de eerste, de tweede en de derde vraag te worden geantwoord dat artikel 21, lid 1, VWEU in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38 genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, deze richtlijn naar analogie toepassing vindt wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong. Bijgevolg mogen de voorwaarden voor toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de derdelander die familielid van deze burger van de Unie is, in de lidstaat van oorsprong van die burger in beginsel niet strenger zijn dan die welke in die richtlijn zijn gesteld voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit.” (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel).

Deze uitlegging wordt bevestigd in het arrest *Altiner en Ravn*:

“26. In dit verband zij meteen eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat wanneer een burger van de Unie een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, vereist dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou de betrokken burger van de Unie immers ervan worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 54, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 24).

27. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Hof dat de voorwaarden waaronder bij de terugkeer van een burger van de Unie naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, krachtens artikel 21, lid 1, VWEU een afgeleid verblijfsrecht toekomt aan een derdelander die familielid is van die burger van de Unie en bij wie die burger in het gastland louter in zijn hoedanigheid van burger van de Unie heeft verbleven, in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke richtlijn 2004/38 verbindt aan de toekenning van een dergelijk verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit te vestigen. Hoewel richtlijn 2004/38 niet een dergelijk geval van terugkeer betreft, dient zij naar analogie te worden toegepast wat de voorwaarden betreft van het verblijf van de burger van de Unie in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit, daar het in beide gevallen de burger van de Unie is die de referentiepersoon is voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid van deze burger van de Unie is (arrest van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 50).

28. Er zij aan herinnerd dat het afgeleide verblijfsrecht dat krachtens artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 wordt toegekend aan de familieleden van een burger van de Unie die zich gevestigd heeft op het grondgebied van een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit, niet afhankelijk is van de voorwaarde dat die familieleden op het grondgebied van deze lidstaat binnenkomen binnen een bepaalde termijn na de binnenkomst van die burger van de Unie.

29. Volgens die bepaling wordt in een dergelijke situatie immers een afgeleid verblijfsrecht toegekend aan familieleden van een burger van de Unie, niet enkel wanneer zij deze burger „begeleiden” in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, maar eveneens wanneer zij zich bij hem „voegen” in die lidstaat.

30. Overigens zij eraan herinnerd dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie in die zin arrest van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

31. Aangezien de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht krachtens artikel 21, lid 1, VWEU ertoe strekt de betrokken burger van de Unie in staat te stellen het gezinsleven dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig met zijn familielid dat derdelander is, voort te zetten in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, hebben de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waarvan de burger van de Unie de nationaliteit bezit het recht om, alvorens een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen, te controleren of dat gezinsleven van de burger van de Unie en de derdelander die lid is van zijn familie, niet was onderbroken voordat de derdelander is binnengekomen in de lidstaat waarvan de betrokken burger van de Unie de nationaliteit bezit.

32. In het kader van dit onderzoek kan de betreffende lidstaat rekening houden met het feit dat de derdelander die familielid is van een onderdaan van deze lidstaat, is binnengekomen op zijn grondgebied lang nadat die onderdaan was teruggekeerd naar dat grondgebied.

33. Het kan evenwel niet worden uitgesloten dat het gezinsleven van een burger van de Unie en een familielid dat derdelander is – dat is opgebouwd of bestendig tijdens hun verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van het Unierecht – wordt voortgezet, hoewel deze burger terugkeert naar de lidstaat van zijn nationaliteit zonder het betrokken familielid, dat met name om redenen die verband houden met zijn persoonlijke situatie, beroep of opleiding ertoe gehouden is zijn binnenkomst in de lidstaat van herkomst van de betrokken burger van de Unie uit te stellen.

34. Derhalve is het feit dat het verzoek om toekenning van een verblijfsrecht geen „natuurlijk vervolg” is op de terugkeer van de burger van de Unie een relevante factor die, zonder dat hij op zichzelf beslissend is, ertoe kan leiden dat het land van herkomst van de betrokken burger van de Unie in het kader van een algemene beoordeling vaststelt dat er geen verband bestaat tussen dat verzoek en de

voorafgaande uitoefening van het recht van vrij verkeer door die burger van de Unie en, bijgevolg, weigert een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen.” (HvJ 27 juni 2018, C-230/17, Altiner en Ravn).

De Raad wijst erop dat de gemachtigde, op grond van de Europese regelgeving en rechtspraak, twee onderscheiden voorwaarden heeft afgelijnd opdat de verzoeker in België een verblijfsrecht kan verkrijgen in functie van de Belgische referentiepersoon, die voorheen in Nederland heeft verbleven:

1. De referentiepersoon moet bewijzen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn inzake een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen;
2. De referentiepersoon moet bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven met de verzoeker heeft opgebouwd of bestendigd.

Deze voorwaarden worden door de verzoeker als dusdanig niet betwist.

2.1.2.6. In de bestreden akte wordt met betrekking tot de tweede cumulatieve voorwaarde als volgt gemotiveerd:

“Er dient echter tevens aangetoond te worden dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- *lidmaatschapsovereenkomst Basic-Fit dd. 23.12.2019 op naam van betrokkene; bijbehorend betaalbewijs - OV-chipkaart op naam van betrokkene (afgeleverd op 27.03.2020)*
- *'attestation d'immatriculation' (Consulaat Generaal Marokko) dd. 02.06.2020 op naam van betrokkene;*
- *Bewijs van storting via Western Union;*
- *Formulier voor ontvangst van storting via Moneygram.*
- *Kasticketjes (Aldi, Zeeman,...)*

De lidmaatschapsovereenkomst tussen betrokkene en Basic Fit (met bijhorende betaalbewijzen), de documenten van Western Union en Moneygram, bewijzen enkel dat betrokkene bij de vermelde bedrijven gekend was op het adres waarop de referentiepersoon enige tijd gedomicilieerd was. Op het document van Western Union staat er zelfs geen adres bij de naam en voornaam van betrokkene. Het document van Moneygram maakt weliswaar melding van hetzelfde adres als waar de referentiepersoon gedomicilieerd was, maar het mobiele telefoonnummer dat betrokkene er opgaf, bevat landcode +32, in casu deze van België. De kasticketjes bevatten geen gegevens over de identiteit van de koper, het is niet duidelijk wat betrokkene hiermee wenste aan te tonen.

Er werden bijgevolg geen objectieve verifieerbare documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene effectief op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was (en zo ja sedert wanneer), en dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een effectief gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres in het kader van vb. een visum kort verblijf niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De verzoeker brengt hier tegenin dat niet met alle documenten rekening werd gehouden en er geen minutieus onderzoek heeft plaatsgevonden naar de feiten. De bestreden beslissing beperkt er zich volgens de verzoeker toe om de voorgelegde stukken in zijn geheel af te wijzen.

Met dergelijk vaag en algemeen betoog gaat de verzoeker niet concreet in op de precieze motieven van de bestreden beslissing. Zo betwist de verzoeker niet dat “(d)e lidmaatschapsovereenkomst tussen betrokkene en Basic Fit (met bijhorende betaalbewijzen), de documenten van Western Union en Moneygram, (...) enkel (bewijzen) dat betrokkene bij de vermelde bedrijven gekend was op het adres waarop de referentiepersoon enige tijd gedomicilieerd was.” De verzoeker betwist evenmin dat op “het document van Western Union (...) er zelfs geen adres bij de naam en voornaam van betrokkene (staat)”. De verzoeker betwist ook niet dat “(h)et document van Moneygram (...) weliswaar melding (maakt) van hetzelfde adres als waar de referentiepersoon gedomicilieerd was, maar het mobiele telefoonnummer dat betrokkene er opgaf, bevat landcode +32, in casu deze van België”. De verzoeker verschaft in dit verband ook geen verdere toelichtingen. De verzoeker brengt ook niets in tegen het motief dat de voorgelegde kasticketjes “geen gegevens (bevatten) over de identiteit van de koper”. In dit verband wordt in de bestreden beslissing ook nog gemotiveerd: “het is niet duidelijk wat betrokkene

hiermee wenste aan te tonen". De verzoeker gaat hier niet verder op in en licht niet toe wat hij beoogde aan te tonen met de voorgelegde kasticketjes. De verzoeker weerlegt aldus op geen enkele wijze dat er *"geen objectieve verifieerbare documenten voorgelegd (werden) waaruit blijkt dat betrokkene effectief op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was (en zo ja sedert wanneer)"*. De verzoeker laat verder na toe te lichten met welk concreet door hem voorgelegd stuk bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoeker is dan wel de overtuiging toegedaan dat de verweerder de bestreden beslissing incorrect heeft gemotiveerd en dat hij in feite en in rechte in de fout is gegaan waardoor er sprake zou zijn van een manifeste appreciatiefout, doch de verzoeker zet niet uiteen waarop hij deze overtuiging precies stoelt. Met dergelijke vage beweringen toont de verzoeker geen onzorgvuldige besluitvorming of onaanvaarbare motivering aan.

Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat in het kader van artikel 21, eerste lid, van het VWEU aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden moet zijn voldaan opdat een burger van de Unie, nadat hij zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst:

- enerzijds moet de burger van de Unie in een andere EU-lidstaat een verblijf hebben gekend in de zin van artikel 7, eerste lid of artikel 16, eerste lid, van de Burgerschapsrechtlijn (met name een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende, zelfstandige, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of student, of een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht);
- anderzijds moet de burger van de Unie tijdens dit verblijf een gezinsleven opgebouwd of bestendig hebben met het betrokken familielid, dat daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, tweede lid of artikel 16, tweede lid van de in de Burgerschapsrichtlijn genoemde voorwaarden.

De verzoeker heeft niet aangetoond dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd vastgesteld dat hij niet heeft aangetoond in Nederland een gezinsleven te hebben opgebouwd of bestendig met de referentiepersoon, zoals vereist door de huidige rechtspraak van het Hof van Justitie.

De verzoeker verwijst nog naar 's Raads arrest met nummer 262 437 van 19 oktober 2021, waaruit hij een bepaalde passage citeert. Bij nazicht van dit arrest wordt de geciteerde passage niet in voornoemd arrest teruggevonden. Bovendien hebben arresten van de Raad geen precedentenwerking zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. In de mate dat de verzoeker zou doelen op 's Raads arrest met nummer 262 437 van 19 oktober 2021 waarnaar de verzoeker verderop in zijn verzoekschrift verwijst, wordt erop gewezen dat de betrokken vreemdeling in die zaak een aanvraag indiende in functie van zijn oom, die de Nederlandse nationaliteit had. Deze situatie moet worden onderscheiden van de situatie van de verzoeker in deze zaak die een aanvraag indiende in functie van zijn schoonbroer, die de Belgische nationaliteit heeft.

Gelet op al het voorgaande, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet:

"De referentiepersoon toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980."

2.1.2.7. Het betoog van de verzoeker in verband met het begrip 'ten laste' en de artikelen 47/1 en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet doet bijgevolg niet ter zake. Deze bepalingen hebben immers betrekking op de voorwaarde van het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, en op de manier waarop dit kan worden aangetoond. Opdat deze voorwaarde aan de orde zou zijn, moet de verzoeker zich *überhaupt* kunnen beroepen op artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, hetgeen in deze zaak niet het geval is.

2.1.2.8. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoeker moet dus bijzondere elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn schoonbroer aantonen, wil hij deze relatie beschermd zien door artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden met zijn familieleden. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon (en zijn gezin) in België gevestigd is (zijn) en de Belgische nationaliteit verwierf, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene.”

Thans wordt door middel van de bestreden beslissing aan de verzoeker het verblijfsrecht in functie van zijn Belgische schoonbroer geweigerd.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker er niet in slaagde om volgende vaststelling uit de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten:

“Er werden bijgevolg geen objectieve verifieerbare documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene effectief op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was (en zo ja sedert wanneer), en dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een effectief gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.”

De verzoeker betoogt thans wel dat hij samenleeft met zijn schoonbroer en dat deze ook in zijn onderhoud voorziet.

Het feit dat de verzoeker thans in België inwoont bij zijn schoonbroer (de referentiepersoon), volstaat te dezen echter niet. De Raad benadrukt dat het EHRM voor meerderjarige familieleden bijkomende afhankelijkheidsfactoren verlangt opdat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Het is niet omdat de verzoeker inwoont bij zijn schoonbroer en zijn schoonbroer bepaalde kosten op hem neemt, dat dit wijst op een zodanige band van afhankelijkheid dat deze valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een gezins- of familieleven tussen de verzoeker en zijn schoonbroer dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt niet concreet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve evenmin aangetoond.

2.1.2.9. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.1.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel of van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangevoerd. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet.

De verzoeker toont met zijn betoog ook niet aan dat de verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of dat de verweerder niet zou hebben voldaan aan wat hij omschrijft als 'de procedurele samenwerkingsplicht'. In dit verband wordt erop gewezen dat het de verzoeker toekomt om zijn aanvraag voldoende te stofferen. De verweerder kan worden gevolgd waar hij in de nota opmerkt dat de verzoeker reeds voor de tweede maal in functie van dezelfde referentiepersoon en op dezelfde grond een aanvraag heeft ingediend, zodat hij, gelet op de weigeringsbeslissing en het daarop volgende verwerpingsarrest van de Raad met nummer 251 541 van 24 maart 2021, niet onwetende kan zijn van de elementen die hij dient aan te tonen.

In zoverre de verzoeker hiermee doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, kan het middel derhalve niet worden aangenomen.

2.1.2.11. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.1.3. De verzoeker stelt voor om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen.

De verzoeker betoogt dat het Belgisch recht en meer in het bijzonder hoofdstuk *Ibis* en de artikelen 47/1 tot 47/4 van de Vreemdelingenwet niet definiëren wat het bewijs levert dat een persoon ten laste is van een Unieburger of deel uitmaakt van diens gezin, bij wie hij zich komt voegen en dat bijgevolg de Belgische rechtbanken in dit verband een disproportionele beoordelingsmarge hebben wat een risico inhoudt op divergerende administratieve praktijken en interpretaties. De verzoeker stelt zich de vraag of dit een disproportioneel obstakel inhoudt voor het recht op vrij verkeer voor de Unieburgers en hun familieleden, van de Burgerschapsrichtlijn en de Gezinsherenigingsrichtlijn, die inhouden dat de voorwaarden voor de bevoegde autoriteiten voor de afgifte van een inschrijvingsattest of een verblijfskaart op een precieze en exhaustieve manier moet worden aangegeven.

De Raad kan op dit verzoek tot prejudiciële verwijzing niet in gaan. Overeenkomstig artikel 19.3. b), van het Verdrag betreffende de Europese Unie doet het Hof van Justitie uitspraak overeenkomstig de Verdragen op verzoek van de nationale rechterlijke instanties bij wijze van prejudiciële beslissing over de uitlegging van het recht van de Unie en over de geldigheid van de door de instellingen vastgestelde handelingen (onderlijning toegevoegd). Het Hof van Justitie is niet bevoegd om de Belgische regelgeving te interpreteren (HvJ 19 juni 2018, *Sadikou Gnandi t. Belgische Staat*, nr. C-181/16, §34).

Bovendien valt verzoekers situatie niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn en valt zij evenmin onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn (zie *supra*). Bijgevolg kan de geopperde vraag alleszins niet bijdragen tot de oplossing van het thans voorliggende geschil.

De door de verzoeker geopperde prejudiciële vraag moet dan ook niet aan het Hof van Justitie worden voorgelegd.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, van het “*principe de collaboration procédurale*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Tevens maakt de verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“92. *La décision est complétée par la mention suivante :*

« *Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dage. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken* » .

93. *L'ordre de quitter le territoire, qui est le corollaire de la décision entreprise, doit par ailleurs être annulée aux mêmes motifs que la décision de refus de séjour de plus de trois mois du 19 octobre 2021. En effet, cette décision souffre notamment des mêmes défauts de motivation, et est prise sur base d'une décision qui doit être annulée.*

94. *Par ailleurs, l'article 74/13 de la Loi de 1980 prescrit que :*

« *Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné* » (soulignage rajouté).

95. *En l'espèce, comme il a été démontré supra, la vie familiale du ressortissant d'un pays tiers - la partie requérante - n'a pas été prise en considération lors de la prise de la décision d'éloignement.*

96. *En l'espèce, l'ordre de quitter le territoire est une mesure d'éloignement visée par cette disposition législative. Il y avait donc lieu de tenir compte de la vie familiale de la partie requérante, ce qui ne ressort pas de la motivation lacunaire de l'ordre de quitter le territoire, celle-ci se limitant à mentionner une base légale.*

97. *Par conséquent, il y a lieu d'annuler l'ordre de quitter le territoire, celui-ci étant fondé sur l'article 7 alinéa 1er 2°, alors qu'en l'espèce un titre de séjour doit être délivré à la partie requérante - et que donc sa résidence légale en Belgique n'a pas expiré -, vu les éléments exposés ci-dessus, et vu la demande fondée d'un titre de séjour de plus de 3 mois sollicité sur pied de l'article 47/1, alinéa 1, 2° de la loi du 15 décembre 1980 par la partie requérante.”*

2.2.2. Beoordeling tweede middel

2.2.2.1. De verzoeker voert in de aanhef een schending van het “*principe de collaboration procédurale*” en van artikel 3 van het EVRM aan, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Aangezien de verzoeker niet toelicht op welke wijze hij het “*principe de collaboration procédurale*” en artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht, is het tweede middel op dit punt niet-ontvankelijk.

2.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze

werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, ook een motivering in feite. Met name wordt concreet toegelicht dat aan de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*. Daarnaast wordt tevens gemotiveerd omtrent de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen. Zo wordt uiteengezet dat het gegeven dat de referentiepersoon (en zijn gezin) in België is (zijn) gevestigd en de Belgische nationaliteit hebben verworven een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Er wordt vastgesteld dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging in functie van de referentiepersoon in te dienen en de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf inhoudt, er geen sprake is van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van de verzoeker.

Aldus kunnen de motieven die de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Waar de verzoeker gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout en hij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient dus richtlijnconform te worden toegepast.

De verzoeker betoogt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn familielevens. Hiermee gaat de verzoeker echter voorbij aan volgende motieven uit de bestreden beslissing: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon (en zijn gezin) in België gevestigd is (zijn) en de Belgische nationaliteit verwierf, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene.”*

De verzoeker laat na om op concrete wijze in te gaan op deze motieven. Hij brengt ook geen elementen met betrekking tot zijn gezins- en familielevens, het hoger belang van het kind en/of zijn gezondheidstoestand bij waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd omdat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden moet worden vernietigd, wordt erop gewezen dat de verzoeker er niet in slaagde om de onwettigheid van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan te tonen zodat niet moet worden ingegaan op de door de verzoeker geopperde hypothese. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bespreking van het eerste middel niet dat aan hem een verblijfstitel moet worden toegekend.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.1.2.8. werd uiteengezet. De verzoeker brengt in het tweede middel evenmin concrete elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat de banden tussen hem en zijn schoonbroer dermate de gewoonlijke affectieve banden overstijgen dat er sprake zou zijn van een bijzondere band van afhankelijkheid waardoor de banden met zijn schoonbroer alsnog onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

2.2.2.5. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.2.2.6. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1°(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat enige hogere rechtsnorm de verweerder zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwist de verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”* niet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, een manifeste beoordelingsfout en een schending van het proportionaliteitsbeginsel zijn niet aangetoond.

2.2.2.8. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE